

CSALÁDI LAP

LXIV. évfolyam
2015. július

Ára: 490 Ft
Éves előfizetőknek:
350 Ft

*Jön a meztelenség
világnapja!*

3 hűsítő
ital

bazsalikom,
levendula,
menta a vízben

**Nyaralás
a teraszon**

6 TIPP A

TENGERPARTI
ÉRZÉSHEZ

*Szőke András
színész és
a szappanok*

Szeretnék gyereket!

Trokán Nóra

Félni hülyyeség!

A színészek valószínűleg ugyanúgy várják a nyarat, mint a diákok. Ilyenkor végre ők is szusszanhatnak egy kicsit, hogy aztán újjult erővel vághassanak bele a következő évadba. Trokán Nóra is túl van az utolsó próbán, és már most arról álmodozik, milyen jól fogja érezni magát a párjával Rómában, Izraelben és a Balatonon. Ám amikor itthon van és teheti, rohan a lovardába, hogy Táncos hátára pattanjon.

*Milyen érzés volt, hogy a nővéreddel ke-
rültél úgymond versenyhelyzetbe az idei
POSZT-on? Anna az Isten ostroma, te pe-
dig a Brand nemzeti színházi előadá-
sával szerepeltél a színházi találkozón.*

Egyikünk sem úgy élte meg a POSZT-ot, mint egy versenyt, azt meg pláne nem, hogy egymás ellen versyeznénk. Mi ismerjük a legjobban egymást, mindent tudunk a másiktól. A legjobb barátok vagyunk.

És amikor kicsik voltatok? Akkor is ilyen nagy volt köztetek az összhang, vagy néha azért hajba kaptatok?

Úgy istenigazából sosem veszekedtünk, inkább kisebb ütközések alakultak ki közöttünk. De soha nem volt olyan időszakunk, amikor rosszban lettünk volna. Egyébként pedig egyszer sem vesztünk össze komolyan.

Talán ez abból is adódik, hogy hasonló a természetetek?

Nem annyira. Én nyugodtabb, megfontoltabb vagyok. Anna anyura ütött, temperamentumosabb, hirtelenebb nálam. De ez nem baj, hiszen így jól kiegészítjük egymást.

Azt mondod, a nővéred édesanyádra hasonlít. Te mit örököltél a szüleidtől?

Apunak köszönhetem a nyugodtságot. Őt sem könnyű felidegesíteni, illetve nehezen jut el abba az idegállapotba, amelybe anyu meg Anna. Bármiről legyen szó, ők ketten nagyon magas hőfokon élnek.

És anyai részről mit hozol?

A színemet, de egyébként külsőleg is apura hasonlítok inkább. Mindkettőjüknek jó a természete. Nagyon pozitív, szeretett emberek. Remek érzés, hogy bárki, akivel találkozom a szakmában, azt mondja, úgy szeretem anyádat, és apád is annyira jó fej! *Szoktatok közös családi programokat szervezni?*

A szervezés nem jöhet szóba, mert mindenki nagyon elfoglalt, ezerfelé rohanunk, ahányan vagyunk, annyiféle városban élünk. A karácsonyeste szinte az egyetlen alkalom, amikor apával és Annával összejövünk, a másnapot meg anyunál töltjük. A testvéremmel most egy picit szorosabbra fűződött a kapcsolatunk, mert amíg csak Veszprémben játszott, kevesebbet találkoztunk. Előtte folyamatosan egymás mellett voltunk, mindenhol, az óvodától az egyetem végéig. Együtt jártunk zeneiskolába, kosárlabdázni, dobolni. Mindig mentem utána, azt az utat folytattam, amit kitaposott

előttem. Egyikünk sem érezte ezt tehernek.

Van Annának esetleg olyan tulajdonsága, amelyet irigylsz benne, ami belőled hiányzik?

Ő rendesebb, összeszedettebb, mint én. Nem szeretem magamban, hogy szétszórt vagyok, állandóan mindent elhagyok, otfelejték. A színészetben ez nem jelentkezik, inkább azokban a dolgokban, amelyek egyáltalán nem érdekelnek, mint például a postai befizetések. Lehet, hogy azért alakult ez így, mert mindig mindent készen kaptam tőle. Ami viszont érdekel, abban nagyon koncentrált és produktív tudok lenni.

És mi a helyzet a fiúkkal? Hasonló a zsáneretek?

Egyáltalán nem. Valószínűleg a személyiség, amelyet hordozunk, amellyel születünk, határozza meg, hogy ki mire fogékony.

Milyen a te férfitípusod?

Nincs ilyen. Minden azon múlik, hogy két ember között működik-e a kölcsönös vonzalom, a hullámhossz. Teljesen mindegy, ki milyen magas vagy milyen a hajszíne. A párom megbízható, biztonságot ad abból a szempontból is, hogy összeszedett.

Régóta együtt vagytok. Hogyan ismerkedtetek meg?

Egy rádióműsor apropóján vettük fel egymással a kapcsolatot. Írt egy verseskötetet, és felkértek a rádióból, hogy olvassam fel az egyiket a róla szóló műsorban. Bár ez végül nem jött össze, de mi mégis találkoztunk.

És egymásra találtatok. Jól megvagytok? Nem tolakszik be közétek olykor a féltékenység zöld szemű szörnye?

Nem. Egyik kapcsolatomban sem volt ebből fakadó problémám. Apuval is sokat beszélgettünk erről. Ő mindig azt mondja, hogy a legostobább emberi viselkedés a féltékenység, nem fair a másikkal szemben. A legrosszabb, amit valaki tehet, hogy féltékeny egy olyan kapcsolatban, amelyben az illető nem ad rá okot.

Nem lehetett könnyű az édesapátoknak, hiszen két csinos lányra kellett vigyázni. Hogyan fogadta az udvarlóitokat?

Mindig nagyon intelligensen kezelte a helyzetet, soha semmibe nem szólt bele. Az volt neki a fontos, hogy a saját életünket éljük, hogy megtapasztaljuk a saját kis kudarainkat, felismeréseinket.

Ha nem dolgozol, és nem a pároddal vagy, mivel töltöd az idődet?

Ha módomban áll, mindennap kimegyek lovagolni Budakeszire. Van egy lovam, Tánkos, és amióta Annának is van hátasa, közös program az életünkben a lovaglás. Mindig hívjuk egymást, hogy melyikünk mikor ér rá. Futni és tornázni is szoktam. Nem szeretem a zsúfolt fitnesztermeket, ezért otthon végzek egy nehéz, de rendkívül hatásos edzésprogramot. Szeretem magamat legyőzni, és ez jobban megy akkor, ha egyedül edzek.

Úgy tudom, a fotózás is nagy szenvedélyed...

Igen. Még a gimiben kezdődött ez a vonzalom. Volt egy analóg gépem, állandóan mindenkit fotóztam, mindent meg akartam örökíteni. Az örületbe kergettem vele az osztálytársaimat. Amikor végeztem a főiskolán, az első fizetésemből vettem egy digitális, tükörreflexes gépet. Azóta ezzel fényképezem. Soha nem tanultam, nem képeztem magam, nem olvastam utána.

Milyen jellegű képeket készítesz szívesen?
Többfélét. Portrékat a kollégáimról, színházi fotókat takarásból, és van úgy, hogy a mobilommal a villamoson kapom le az

embereket. Szeretek spontán fotózni, szeretem abból jön ki a legjobb, amikor megpróbálok elcsípni a pillanatot.

És ebben a pillanatban hogyan érzed magad? Elégedett vagy azzal, amit eddig elértél?

Azt érzem, hogy megtaláltam egy jófajta belső harmóniát. Az nem visz előre, ha az ember megelégszik. Szerintem minden életszakaszban keresünk, van úgy, hogy kétségbeesésből, máskor kíváncsiságból. Én most igazából nagyon kíváncsi és nyitott vagyok. Két éve szabadúszó lettem, több színházban játszom, de sehová sem szerződtem le. Örülök ennek az állapotnak, mert így sokféle emberrel találkozom, sokfelé dolgozom, kicsit szabadabb az időbeosztásom.

Nincs benned félelem a jövőtől?

Félni hülyeség! Ha baj van, akkor kell lépni. Nagyon nagy szerencsém volt, hogy öt évig a kecskeméti Katona József

Színház társulatához tartoztam, szuper feladatokat kaptam. Gyakorlatilag most is azokkal dolgozom szabadúszóként, akik ott tevékenykedtem.

Milyen színházi feladatok várnak rád még az idén?

A Nemzetiben játszom a Brandban, nemrég mutattuk be az Átriumban a Sirályt, jövőre pedig három bemutatóm lesz.

A hatrészes Kossuthkifli sorozatban pedig kiélhetted a filmezés iránti vágyadat is...

Valóban, negyvenhárom napot forgathattam folyamatosan. Nagyon összetett, izgalmas feladat volt, a green boxtól az akciójelenetekeken át a finom, árnyalt jelenetekig szinte mindent megélhettem. Színészileg egyaránt kellett hozni a humort, az érzelmet, a drámát, a szerelmi részt. Amikor én végeztem, szinte semmi forgatási lehetőséget nem kaptam, bár főiskolásként szerencsémre sok vizsgafilmben játszottam. A filmszínészet egy

másik szakma. A Színművészetin nincs külön filmszínészoktatás, csupán annyi, hogy a színészek a rendezők kurzusain vesznek részt.

Milyennek képzeled el a színészi pályád folytatását, mit szeretnél még elérni?

Mindig a soron következő munkára szeretek koncentrálni, mintsem előre tervezgetni, mert az soha nem úgy jön be, ahogy elképzeltük. Az viszont sokszor előfordult, hogy valamit nagyon akartam és bejött, de valahogy mindig akkor, amikor már elengedtem, amikor már nem görcsösen álltam hozzá. Szerintem butaság azon gondolkodni, hogy mi lesz mondjuk öt év múlva. Persze van egy kép előttem, hogy szeretnék gyereket szülni, családot alapítani. Úgy hiszem, sok me-

lővel, lemondással, rengeteg lelkiismeret-furdalással, de össze lehet egyeztetni a családot a hivatással.

Kissé mintha úgy állnál hozzá, hogy ami a tiéd, az úgyis megtalál, nem?

Nem azt mondom, hogy sodródjon az ember az árral, de meg kell tanulni elengedni a dolgokat. Sokszor tapasztalom, hogy utólag mindig beigazolódik, miért nem történt meg valami. Nagyon csalódott voltam, amikor nem vettem fel filmrendező szakra. Eljutottam az utolsó osztáig, ott kiestem. Az élet megmutatta, hogy talán lenne hozzá érzékem, de nem most. Akkor már három éve a kecskeméti társulatnál dolgoztam, és ezután kezdtek olyan szerepek megtalálni, amelyekből rengeteget tanultam. Az ember sokkal la-

zább meg elfogadóbb, ha tudja, hogy mindennek van valami célja.

Ha mégis kudarc, bánat ér, kihez fordulsz elsőként?

Anyuhoz. Szerintem ez az ember természetes reflexe. Apuval is nagyon jól meg tudom beszélni a dolgokat, de vele ritkábban beszélgetek fájdalmakról, problémákról. Amikor viszont erre kerül sor, akkor apu a legjobb pszichológusnál is jobb, de anyunak tudom elsírni először azt, ami bánt.

Mi tud téged elszomorítani?

Nagyon elkésérít például, amikor igazságtalanságot tapasztalok bárkivel szemben, és nem vagyok képes tenni ellene. Ilyenkor tehetetlen dühöt érzek. Az is elszomorít, amikor úgy érzem, hogy valaki félreismer, és az alapján ítél meg.

És mitől derülsz jókedvre?

Az sokkal könnyebb! Mindennek tudok örülni! Például annak is, amikor kisüt a nap. Akkor minden szép és jó! Éppúgy örülök egy jó beszélgetésnek, ha mondjuk együtt lehetek apuval, és egész estén át dumálunk. Utazni is nagyon szeretek, felpörget. Szeretnék messzire eljutni, mondjuk Kambodzsába vagy valami olyan helyre, amely egészen más, mint az európai kultúra.

Idén nyáron merre utaztok?

Egy háromnapos római városlátogatást és egy izraeli nyaralást terveztünk a párommal. Már tavaly is szerettünk volna Izraelbe menni, de a zavargások miatt elhalasztottuk az utazást. Persze itthon is nagyon szeretünk pihenni. Van egy családi nyaralónk a Balaton-felvidéken, minden évben eltöltünk ott is néhány napot.

Görögországba nem is utaztok?

Ebben az évben sajnos nem. Régebben rendszeresen jártunk Görögországba anyuval és a testvéremmel. Amikor ott voltam, akkor a nagymamám mindig görögül beszélt hozzám. Neki köszönhetem, hogy mindent megérték, de sokat kellene ahhoz gyakorolnom, hogy újra folyékonyan beszéljek. Anyu az egyetlen a családban, aki nagyon erősen képviseli a görögséget, azt a kultúrát. Szeretném azonban, ha ez majd folytatódna a gyerekeimnél. Meg is fogom kérni anyut, hogy ha egyszer eljön az ideje, akkor görögül beszéljen az unokáival!

Szentgyörgyi Rita

